

ВО ИМЕТО НА ГРАЃАНИТЕ НА РЕПУБЛИКА СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА

УПРАВНИОТ СУД во совет составен од судиите Весна Јовановска - претседател на советот, Габријела Михајловска и Александар Чичаковски - членови на советот, со записничар Незаат Реџеџи- помлад судски соработник, решавајќи по тужбата на тужителите Д. К. од Н.С. - Република С., С. К. од Н.С. - Република С. и Л. Н.од П., против Решението на М. Б., ДН.бр.19-430/2-4-2003 од 11.01.2019 година, за денационализација, на седницата на советот одржана на ден 22.10.2020 година, согласно член 39-а став 1 од Законот за управните спорови, донесе:

ПРЕСУДА

Тужбата на тужителите Д. К. од Н.С. - Република С., С. К. од Н.С. - Република С. и Л. Н.од П., СЕ УВАЖУВААТ.

Решението на Министерот за ф.Б., ДН.бр.19-430/2-4-2003 од 11.01.2019 година, СЕ ПОНИШТУВА.

Образложение

Со решението означено во изреката на пресудата, Решението за денационализација ДН.бр.19-430/2-3-2003 од 21.09.2018 година се менува и барањето за денационализација ДН.бр.19-430/1 од 07.05.2003 година се уважува и на барателите им се определува надомест во вкупен износ од 87.570,00 денари, за недвижен имот кој претставува земјоделско земјиште на КП.бр.5682, нива 3 класа со површина од 900 м², КП.бр.5681, нива 3 класа со површина од 56 м², КП.бр.5677, нива 3 класа со површина од 161 м² и КП.бр.5678, нива 3 класа со површина од 134 м², сите во КО П. вон град согласно премерот од 1934 година, одземен во корист на државата без правен основ, од поранешниот сопственик Ј. Т.

Незадоволни од решението на тужениот орган, тужителите со тужби за управен спор ја оспорија законитоста на решението. Предложија тужбата да се уважи и оспореното решение да се поништи.

Тужениот орган до судот ги достави списите по предметоти во одговор на тужба остана во целост при на наводите од оспореното решение, од истите причини наведени во образложението на решението.

Судот најде дека тужбата е основана.

Од списите на предметот е видно дека од Д. К. од Н.С. - Република С., С. К. од Н.С. - Република С. и Л. Н.од П., е поднесено барање за денационализација ДН.бр.19-430/2 од 07.05.2003 година, за недвижен имот на КП.бр.5660, КП.бр.5682, КП.бр.5677, КП.бр.5678, КП.бр.5681, сите по стар премер, односно КП.бр.21321 - нива 2 класа во површина од 21,95 ари по нов премер, одземен во корист на државата без правен основ, од поранешниот сопственик Ј.Т.. Со решение на Основниот суд во Прилеп О.бр.358/200 од 09.11.2000 година, барателите се огласени за законски наследници на правото на денационализација за предметниот имот од покојниот Ј. Т. бивш од П..

Министерот за ф. Б., со решение донесено во повторна постапка, ДН.бр.19-430/2-4-2003 од 11.01.2019 година, барањето за денационализација го уважува и на барателите им определува надомест во вкупен износ од 87.570,00 денари, за недвижниот имот кој претставува земјоделско земјиште на КП.бр.5682, нива 3 класа со површина од 900 м2, КП.бр.5681, нива 3 класа со површина од 56 м2, КП.бр.5677, нива 3 класа со површина од 161 м2 и КП.бр.5678, нива 3 класа со површина од 134 м2, сите во КО П. вон град согласно премерот од 1934 година, одземен во корист на државата без правен основ, од поранешниот сопственик Ј. Т. Ова откако тужениот орган постапувајќи по напатствија на судот, од Извесување на Општина П. бр.09-329/2 од 06.02.2015 година утврдил дека за локацијата на која се наоѓа предметниот имот е донесен Детален урбанистички план – урбанистичка единица бр.18, урбан блок 18.03, плански опфат 1 и намената на локацијата е Б6 - простори за собири и Д1 - парковско зеленило, односно јавен интерес. Предвид на вака утврдената фактичка состојба, тужениот орган констатирал дека согласно член 10 од Законот за денационализација, не постојат услови за враќање во сопственост на предметното земјиште. Со оглед на наведеното, тужениот орган одлучил барањето за денационализација да го уважи, согласно член 37 од Законот за денационализација и на барателите за одземениот недвижен имот им определил надомест во износ од 87.570,00 денари, секому согласно утврдениот наследен дел.

Тужителите во тужбата наведуваат дека тужениот орган при донесување на оспореното решение сторил суштествени повреди на правилата на постапката, погрешно и нецелосно ја утврдил фактичката состојба, поради што и погрешно го применил материјалното право. Наведуваат дека тужениот орган погрешно утврдил дека земјиштето се наоѓа на локација која што согласно урбанистичко планската документација е предвидена за содржини од јавен интерес, бидејќи тужителите, а претходно и нивниот правен претходник, предметното земјиште континуирано го владееат и го користат за садење на тутун од кој егзистираат. Истакнуваат дека нивното мирно владение никогаш не им било попречено, односно никој досега не им го оспорил обработувањето на земјиштето – нивата. Исто така, наведуваат дека тужениот орган при

донесувањето на оспореното решение не постапил по укажувањата на судот, дадени со претходните пресуди донесени за оваа управна работа. Со оглед на тоа, предложија тужбата да се уважи, а оспореното решение поништи.

Оценувајќи ја законитоста на оспореното решение, судот најде дека е повреден законот на штета на тужителите.

Согласно член 1 од Законот за денационализација („Сл.Весник на РМ“ бр.43/2000-пречистен текст), со овој закон се определуваат условите и постапката за враќање на имотот и видот, условите и постапката за давање надомест за имот одземен во корист на државата.

Согласно член 2 од истиот закон, се враќа имот, односно се дава надомест за имот на физички лица и на верски храмови, манастири, вакфи одземени од 2 август 1944 година: врз основа на прописите со кои е вршено општо одземање и ограничување на сопственоста, врз основа на прописите за одземање на имот, заради остварување на општо – корисни цели, како и имот експроприран заради остварување на општо – корисни цели, односно општ интерес, ако не се исполнети условите за враќање на имотот според одредбите за експропријација и без правна основ.

Согласно член 8 став 1 од истиот закон, предмет на денационализација не е одземен имот за кој е платен, односно даден надомест. Според став 2 по исклучок на став 1 на овој член, ако одземениот имот за кој е даден надомест постои, имотот може да се врати при што барателот е должен да врати надомест во износ, на начин и постапка утврдени со прописот на Владата на Република Македонија од членот 37 став 2 на овој Закон.

Согласно член 10 од истиот закон, „Не се враќа во сопственост поради постоење на јавен интерес, а се дава надомест за: 1) имот кој по одземањето според закон станал добро во општа употреба и тоа: јавни плоштади, улици, сообраќајници, паркови, јавно – сообраќајни површини и други објекти на комунална инфраструктура; 2) имот кој се користи и е во функција за потребите на одбраната и безбедноста на Република Македонија; 3) неизградено градежно земјиште на кое според урбанистичкиот план е предвидена изградба на објекти од точките 1) и 2) на овој член и на други објекти од јавен интерес и 4) имот кој по одземањето се користи за вршење на дејности од јавен интерес утврден со закон.“

Согласно член 11 од истиот закон, не се враќа во сопственост, а се дава надомест за: 1) имот на кој до денот на влегување во сила на овој закон право на сопственост стекнало друго физичко или правно лице со правно дело или одлука на надлежен орган и 2) национализиран сточен

фонд (стада овци, кози, крупен добиток и друг сточен фонд).

Согласно член 37 од истиот закон, надомест се дава за имот кој не се враќа, како и кога имотот не се враќа затоа што престанал да постои. Надомест во смисла на став 1 од овој член се определува според состојбата на имотот во моментот на одземањето, согласно со Уредбата за процена на вредноста и утврдување надомест за денационализиран имот што ја донесува Владата на Република Македонија.

Според член 16 од истиот закон, во постапката за денационализација се применуваат одредбите на Законот за општа управна постапка доколку со овој закон поинаку не е определено, додека согласно член 9 од Законот за општа управна постапка („Сл.Весник на РМ“ бр.38/05, 110/08 и 51/11), во управната постапка мора да се утврди фактичката состојба на работите и за таа цел мора да се утврдат сите факти што се од важност за донесување на законито и правилно решение.

Според наоѓање на судот, имајќи ги предвид цитираните законски одредби, наводите на странките и списите во предметот, тужениот орган при донесување на оспореното решение поради погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба, погрешно го применил материјалното право. Имено, од барањето за денационализација е видно дека барателите не доставиле акт за одземање и не навеле јасно по кој основ се бара денационализација, а тужениот орган воопшто не дава образложени причини за овие решителните факти, кои се однесуваат на сопственоста на предметниот имот во моментот на одземање, основот за одземање и преносот на сопственоста во корист на државата, а од кои зависи остварувањето на правото на денационализација согласно член 2 од Законот за денационализација. Ова особено од причина што тужителите со тужбата наведуваат дека предметното земјиште континуирано го владеат и го користат за садење на тутун од кој егзистираат, како и дека нивното мирно владение никогаш не им било попречено, односно никој досега не им го оспорил обработувањето на земјиштето – нивата.

Судот најде и дека тужениот орган при донесување на оспореното решение не утврдил со сигурност дали земјиштето може да биде предмет на реално враќање. Имено, тужениот орган овој факт го заснова единствено на Известување на Општина П. бр.09-329/2 од 06.02.2015 година, без притоа да прибави дополнителни докази по службена должност, од кои ќе го утврди соодносот (преклоп скица) меѓу урбанистички план и бараниот имот, од кои ќе се утврди дали и на колкава површина од бараниот имот е предвидена реализација на содржини од јавен интерес во смисла на член 10 од Законот за денационализација, односно со сигурност ќе се утврди дали и во колкава површина бараната недвижност може да биде предмет на реално враќање.

Имајќи ја предвид ваквата правна и фактичка состојба на работите по предметот, произлегува дека одлуката на тужениот орган е неправилна

и незаконита, а тужбата на тужителите се основани.

Предвид на тоа, Судот смета дека во случајов има потреба од повторно разгледување и одлучување по предметот, при што во повторната постапка ќе биде потребно тужениот орган да ги има во предвид горните укажувања и да постапи согласно напатствијата дадени во оваа пресуда, а по правилна примена на законот да донесе законита одлука.

Со оглед на изнесеното, следуваше Судот согласно член 36 став 2 од Законот за управните спорови, да одлучи како во изреката на пресудата.

ПРЕСУДЕНО ВО УПРАВЕН СУД на ден «22.10.2020» година под У-2.бр.«215»/«2019».

Записничар - помлад судски соработник
Незаат Реџеџи

Претседател на совет - Судија
Весна Јовановска

ПРАВНА ПОУКА: Против оваа пресуда е дозволена жалба во рок од 15 дена од денот на доставувањето на истата, преку овој суд до Вишиот управен суд.

Пресудата да се достави на:

- тужителот
- тужениот орган
- з.л.

Претседател на совет - Судија
Весна Јовановска

ЕДП/